

Koreeda Hirokazu

BOLTI
TOLVAJOK

Fordította
Nikolényi Gergely

Koreeda Hirokazu

BOLTI TOLVAJOK

A fordítás alapjául szolgáló mű:
MANBIKI KAZOKU by Hirokazu Koreeda

Copyright © Hirokazu Koreeda 2018.
All rights reserved.

Original Japanese edition published
by Takarajimasha, Inc., Tokyo.
Hungarian translation rights arranged
with Takarajimasha, Inc., Tokyo
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

Bolti tolvajok © Partvonal Könyvkiadó, 2020
Magyar fordítás © Nikolényi Gergely

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben,
sem egészben nem másolható, nem sokszorosítható,
sem elektronikus, sem mechanikai eljárással.
Bárminemű felhasználása csak a kiadó írásos engedélyével
történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2020
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

KROKETT

Sóta tavaly nyáron látta először a kislányt.

Az ötszintes, régi lakótelepi ház bejáratának szélén ezüstszínű postaládák sorakoznak, alattuk kidobásra szánt kartonlapok és egy gyermekbicikli hever. A kislány úgy ült ott, mint aki büntetésben van, és az arrafelé járó embereket bámulta.

Az épület pont félúton helyezkedett el a házuk és a Sinszengumi szupermarket között, ahová Sóta és apa hetente egyszer szoktak eljárni. Falain, amelyek egykor alighanem jóval fehérebbek voltak, mostanra repedések keletkeztek, amelyeket friss fehér mázzal próbáltak eltüntetni, még jobban kihangsúlyozva ezáltal az épület szürkére maszatolódott jellegét.

– Micsoda pocsék munka! Hát amatőrök ezek? – mondta Oszamu, az apa, könyökével megbökve Sótát, valahányszor arrafelé jártak. Felnézett az épület falára. Apja állítólag régen szobafestőként dolgozott.

– Miért hagytad abba?

Amikor Sóta erről faggatta, Oszamu mindig nevetve válaszolt: – Tudod, apádnak tériszonya van.

A lakótelepi házakat apja a *lakásszövetkezeti*, míg anyja, Nobujo, az *önkormányzati* szavakkal illette. Sóta nem tudta, amelyik a helyes kifejezés, illetve a két szó miben különbözik egymástól.

– Baromi olcsó a bérleti díj – mondogatta Nobujo, gyakran harapva el hűvös nevetéssel a mondat végét, amelyet éppúgy lehetett irigységének, mint megvetésének jeleként értelmezni.

Persze, nem azzal a céllal jártak el minden héten szerdán a szupermarketbe, hogy bevásároljanak. Fontos munka volt ez a Sibata család költségvetésének egyensúlyban tartása érdekében. Az üzlet szerdánként kedvezményes napot tartott, ami különösen sok vásárlót vonzott be. „Háromszoros pontgyűjtési akció” – hirdették mindenütt a poszterek, jöllehet Sóta nem tudta megítélni, mennyivel jelent ez többet egy átlagos naphoz képest. Aznap szerdán este öt órakor érkeztek meg az üzletbe, szándékosan célozva meg azt az időszívet, ami a vacsorához való készülődés miatt a legforgalmasabbnak számított.

Aznap reggel februári hidegrekordokat döngető lehűlés érkezett, az időjárás-előrejelzések pedig estére havazást ígértek. A szupermarketig tartó tizenöt perc alatt Sóta ujjai érzéketlenné fagytak, és a fiú máris

megbánta, hogy nem vitt kesztyűt magával. Ilyen körülmények közt képtelenség dolgozni.

Sóta rögtön a szupermarket bejárata mögött megtorpant, és miközben zsebében lévő ujjait sietve igyekezett mozgásra bírni, hogy mihamarabb visszatérjen beléjük az élet, tekintetével felmérte az üzletet. Oszamu néhány lépéssel utána érkezett, és szótlánul megállt mellette. Ezen a ponton pillantásuk sosem keresztezte egymást. Hallgatólagos szabály volt ez kettejük között a munka legelején.

Oszamu felmarkolt néhány darabot a bejárat mellé kihelyezett, ingyenes kóstolónak szánt mandarinok közül, majd halk hümmögést hallatott, és anélkül, hogy lenézett volna, átnyújtotta a zsákmány felét Sótának.

A mandarin hideg volt a fiú tenyerében.

Sóta a szájába gyömöszölte az egész gyümölcsöt, hogy óvja a kezeit, amelyek épphogy melegedésnek indultak. Nyelvén kesernyés íz terjedt szét. Nemhiába osztogatták ingyen: a mandarin alig volt édesnek mondható.

Szinte egyszerre néztek össze, majd egymás mellett indultak el az üzlet belseje felé.

Oszamu tüstént tett egy fürt szőlőt a kezében tartogatott kék bevásárlókosárba. Zöldessárga színéből ítélve a gyümölcs méregdrága lehet.

A férfi általában csak a kis szemű, bíborszínű szőlőt volt hajlandó megenni.

– Lusta vagyok a magokkal vesződni – mondogatta. Bár Sóta sosem mondta ki nyíltan, pontosan tudta: csak azért választja ezt a fajtát, mert ez a legolcsóbb.

Ám a mai napon nem kell aggódniuk az árak miatt. Oszamu lezser mozdulattal emelt be két csomagot a kosarába. Ha egyenesen haladnak tovább, a romlandó árukhoz érnek, a húsos és halas pultokhoz. Ha viszont balra fordulnak, az instant tészták, rágcsálnivalók polcánál lyukadnak ki. Mielőtt kettéváltak volna, szokásukhoz híven, finoman összeérintették az öklüket. Sóta könnyedén lefordult balra, majd megállt az édességek előtt – a helyet már jó előre kinézte magának –, és letette hátizsákját a lába elé. A táskájára akasztott repülő kulcstartó ide-oda himbálózott a levegőben.

A Sóta arca előtt lévő tükörben egy eladót látni. Részmunkaidőben dolgozó fiatal srác, alig egy hónapja vették fel a boltba. Minden oké, vele nem lesz baj. A fiú vételezte az eladó helyzetét, majd balra fordult, szembetalálva magát a bolti körútjából éppen visszatérő Oszamuval. A férfi három ujját felmutatva jelezte, melyik eladó hol tartózkodik a helyiségben. Sóta halványan rábólintott, majd kezeit finoman összekulcsolta mellkasa előtt. Mutatóujjaival körözni kezdett, majd bal öklét szájához emelte és csókot hintett rá.

Sóta balkezes. A rituálét, amelyet Oszamu tanított neki, minden *munkájuk* előtt rendre elvégezte.

Tekintetét egy pillanatra sem vette le az eladóról, imént megáldott bal kezét óvatosan kinyújtotta a csokoládék felé.

Hangtalanul megragadott egyet, majd anélkül, hogy lefelé pillantott volna, beleejtette táskájába, amelynek a cipzárját már korábban kinyitotta. A nesz olyan halk volt, hogy az üzletben szóló zene és a háttérzajok teljesen elnyomták, sem az eladók, sem pedig a vásárlók nem figyelhettek fel rá.

Ígéretes kezdetnek bizonyult. Sóta visszaveszi vállára a hátizsákját és odébbáll. A mai munka fókuszában az instant levesek állnak. A fiú megállt az extra csípős, kimcsis-sertéshúsos levesek polca előtt, ami a kedvence volt, és táskáját ismét a lábai elé eresztette. Csakhogy ez az eladó sehogy sem akar elmozdulni a szűk folyosóra néző polcsorok mellől. Középkorú, veterán fickó, kemény ellenfél.

– Ha majd képes lesz el egyedül is legyűrni, akkor fogsz igazán felnőni a feladathoz – mondta neki egyszer Oszamu, és ennek okán a fiú úgy döntött, a vele való megmérettetést választja aznapi *munkájának* csúcspontjául. Csakhogy semmi jel nem mutat arra, hogy a férfi figyelme akár egy pillanatra is lankadna.

Jó lett volna elkerülni, hogy sokáig kelljen ácsorog-

nia bevásárlókosár nélkül az üzletben. Az ilyesmi túl feltűnő. Sóta már éppen azon volt, hogy feladja és át-sétál egy másik polchoz, amikor megjelent Oszamu, kezében telepakolt kosárral, és megállt kettejük között, betolakodva az eladó látómezejébe. A férfi a tabasco szószok között kutakodott.

Kicsit fáj, hogy segítséghez kell folyamodnia, de így legalább nyugodt szívvel láthat neki a munkának.

Sóta villámgyorsan a táskájába csúsztatott egy adag curry udont, Oszamu kedvencét, valamint egy zacskó kimcsis-sertéshúsos levest is, ami az ő csemegéje volt, és azzal a lendülettel megcélozta a kijáratot. Oszamu előbb meggyőződik róla, hogy a fiúnak sikerült rendben kijutnia az üzletből, majd kosarát a földön hagyva, éppúgy, ahogy befelé jövet tette, megpakolja kezeit az ingyenes kóstolónak szánt mandarinnal, és távozik.

Csak a bevásárlókosár maradt utánuk, telis-tele számukra közömbös, luxus élelmiszercikkekkel: szukijaki főzéshez használt macuszakai marhahússal és szasiminek való tonhalhússal, abból is a zsírosabb fajtából.

Ez a bűncselekmény, amely a hétköznapi ember nyelvén csak *bolti lopás* néven ismeretes, számukra magát a *munkát* jelentette.

Valahányszor a *munka* jól ment, a régi bevásárlóutcán indultak hazafelé, ami a villamosmegállóval szemközti oldalon nyílt. Útközben megálltak egy Fudzsjia nevű húsboltnál, hogy burgonyakroketet vegyenek.

– Öt darab krocketet kérünk! – szólította meg az eladót, egy középkorú nőt az Oszamunál valamivel hamarabb odaérő Sóta.

– 450 jen lesz – felelte a mindig mosolygós asszony, csipeszével a krocketek felé nyúlva, amelyek hol eltűnedeztek, hol pedig újra láthatóvá váltak a forróságtól elpárasodott üveg mögött.

Sóta arcával az ablakhoz hajolt, hogy kilesse, a nő melyik krocketet választja. A fiú egy méretben nagyobbacska, kissé lötyögő nadrágot hordott, mely isten tudja, kié lehetett korábban: külsejével ellentétben értelmes gyerekek tűnt, akinek hatalmas, sötét szeme felcsillant a krocketek látványára. Senki sem képzelte volna róla, miféle alantas munkával foglalatzkodott még az imént.

A dolgavégeztével jókedvre derült Oszamu az üveg-szekrény tetejére teszi a forró One Cup szakét, amelyet egy automatában vásárolt, és kabátjának zsebéből előveszi pénztárcáját. Az elkopott, vörös dzsekit, sűrke munkásnadrágot viselő férfi haja gyanúsán megritkult; ahhoz képest, hogy a negyvenes évei derekán járt, jóval idősebbnek tűnt a koránál.

– Mennyi lesz?

– 450 jen – ismételte a nő. Oszamu leszámolja a vitrin tetejére a 450 jent, apróban.

– Az ablaktörő kalapácsok... ilyen alakúak. Egyetlen ütéssel szilánkosra lehet zúzni vele az üveget! – Oszamu egy boltban pillantotta meg a munkaeszközt, ahová ebédszünetben tért be, és úgy tűnt, első látásra beleszeretett.

– Mennyibe kerül? – tudakolta Sóta, érdeklődést tanúsítva a téma iránt.

– Kábé kétezer jenbe.

– Jó drága. – Sóta komor képet vágott az ár hallatán.

– Már ha meg akarod venni.

Úgy tűnt, Oszamunak eleve nem állt szándékában pénzt adni érte.

– Köszönjük türelmüket! – szólalt meg a nő, amúgy is vékony szemeit még halványabb csíkká keskenyítve, majd a pult tetejére helyezte a zacskót, benne a krokettekkel.

A csomagot Sóta vette át, azzal rögtön indultak is tovább egymás mellett. A hadizsákmánnyal telepakolt hátizsák nehéz volt ugyan, lépteik mégis könnyedek voltak.

– Mikavasimában láttam egy barkácsboltban... kár, hogy olyan szigorúan őrzik. – Mintha Oszamu fejben máris a terven dolgozna.

– Ketten megoldjuk – mondta Sóta, a férfire mosolyogva. Oszamu a fiú felé fordul, öklüket ismét egymáshoz érintik.

Alighogy a vásárlóutcát elhagyták, a környék hirtelen kihalt lett. Még hat óra sem múlt el, ám az utcalámpákkal gyéren ellátott városrész olyan csendes volt, akár késő éjszaka. Az emberek, akik a reggeli időjárás-jelentésre hagyatkoztak, alighanem korán hazatértek, gondolta Sóta. Kétségkívül besötétedett, az idő pedig még jobban lehűlt. Leheletük fehér páráként csapódott ki előttük.

Az olajos krokett foltokat hagy a barna papírzacs-kón. Sóta féltve öleli át a csomagot, ügyelve, hogy hozzá ne érjen a foltokhoz. Miután hazaérnek, forró vizet önt majd az instant levesre, aztán a krokettet a fedő tetejére helyezi, és miután újra átmelegedett, gondosan a levesbe mártogatva fogyasztja el. Csak így szabad a krokettet enni – Sóta a módszert Oszamutól tanulta.

Csakhogy mostanában Oszamu tíz percet is alig bír kivárni. Ezen a napon is így történt: még oda sem értek az épülethez, a férfi máris dézsmálni kezdte saját krokettadagját.

– Meg kell adni... a legjobb krokettet a Fudzsiában kapni! – mondta érzélgősen.

– Igaz.

Sóta is alig várta már, hogy ehessen, kínjában a nyálát nyelte.

– Te is nyugodtan ehetnél – mondta Oszamu, a papírzacskóra bökkve.

– Türelem, türelem – ölelte át Sóta a zacskót.

– De csóró valaki... – szólta le Oszamu a fiút, mint ha így akarná legitimálni saját türelmetlenségét.

– Hoppá... – Sóta váratlanul megtorpant.

– Mi az? – fordult felé a néhány lépéssel tovább sétáló férfi.

– A sampon kiment a fejemből... – jutott a fiú eszébe Nobujo húgának, Akinak a kérése, amelyet a lány munkába menet előtt intézett hozzá.

– Majd legközelebb!

Sehogy sem akarózott visszafordulniuk ebben a nagy hidegben, ezért sietve továbbindultak. Lépteik keményen kopogtak a fagyos esti égbolt alatt.

Váratlanul mintha üveg borult volna fel és gurult volna végig a betonon. A hang a földszinti függőfolyosó felől érkezett. Oszamu megállt és bekukucskált a folyosóra. A korlát résein át egy földön gubbasztó kislány alakját lehetett kivenni. Kissé koszos, piros tréningalsót és -felsőt viselt. Zokni nem volt rajta. Meztelen lábán felnőtt szandál.

Vajon hanyadszorra már? Valahányszor megpillantották, a kislány kifejezéstelen tekintettel bámult az ajtóra.

Oszamu az értetlenkedő Sóta felé fordult:

– Megint itt van. – A férfi közelebb hajolt a korláthoz és átkukucskált a résein: – Mi történt?

– ...

A kislány közelebb húzódott Oszamuhoz és feléjük nézett, de nem válaszolt.

– Hát anyukád?

A kislány megrázta a fejét.

– Nem tudsz bemenni? – Úgy tűnt, valamiért kizárhatták a lakásból.

Sóta meghúzta Oszamu ruháját.

– Hé... siessünk haza. Ki fog hűlni.

– De hisz láthatod... – hurrogt a le Oszamu az elégedetlenkedő fiút, majd ismét a kislány felé fordult, és odanyújtotta a kezében lévő, félig megrágott ételt.

– Kérsz egy kis krokettet?

A ház, amelyben Sótáék laktak, magányos földszinti épület volt, amit három irányból toronymagas bérházak öleltek körül. A mellékutcára nyíló, aprócska Hobby hostess klub mellett egy régi, kétszintes lakás helyezkedett el. Eredetileg két földszintes ház állt itt,

amelyből az egyiket – az utca felé nézőt – az akkori tulajdonos átépíttette. A másik Sótáék otthona volt, amelyet mintha kifejezetten azért hagytak volna meg földszintesnek, hogy hátul megbújhassék. Számos ingatlanügynök megfordult már benne, ám az ötven éve itt élő Hacue – a ház tulajdonosa – egyikük ajánlatára sem volt hajlandó rábólintani. A buborékgazdaság idején a környék összes lakóépületéből toronyházat csináltak, ez az egy maradt csak a helyén, mint valami besüppedt köldök: sem a lakóit kiköltöztetni, sem pedig átépíttetni nem sikerült, mígnem a ház apránként az emberek tudatából is végleg kitörlődött.

– Lehet, hogy a nagyfi kinyírta az öreget és elásta a padló alá – szellemeskedett Oszamu, valahányszor szóba jött a téma.

Amikor Sóta és Oszamu a szóban forgó házba a kislányt hazavitték, a család éppen a vacsora előkészületeivel foglalatzkodott. Oszamu felesége, Nobujo, a konyhában állt és udont főzött. A nagymama, Hacue a lábmelegítő asztalon szétszóródott szemetet takarította el. Az eltakarítás nála annyit jelentett, hogy mindent áthelyezett a szoba sarkába reggel leterített, és azóta is ott heverő paplanra. Nobujo mostohahúga, Aki, éppen most végzett a fürdéssel. Ő nem vesz részt a készülődésben, a lábmelegítő asztalka alá befészkelőd-

ve, túlon túl rövidre vágott frufruja miatt aggodalmas-
kodik. A levesel teli fazék egyszer csak leereszkedett
Aki orra elé.

Az udont, amelybe sem zöldhagyma, sem tojás, sem
pedig olajban sült tofu nem került, a család együtt fo-
gyasztotta el. Ebben a családban az étel alapvetően
nem élvezeti cikk volt, csupán arra szolgált, hogy a
családtagok bendőjét megtöltse: bőven elég volt, ha a
hideg elviselhetőbbé vált általa. Amíg a többiek hango-
san szürcsölgették levesüket, a kislány a sarokban elhe-
lyezett tévé előtt ült, és némán rágcsálta az Oszamutól
kapott krokettet.

Az edények elmosogatása fárasztó feladat lehetett
Nobujo számára. A nő, aki a konyhaasztalnál ült és a
főzéshez használt, hosszú evőpálcikával ette ki a tész-
tát, közvetlenül a lábosból, a kislány hátát bámulva
egyszer csak megszólalt:

– Ha már mindenképp guberálsz, legközelebb olyas-
mit hozz haza, aminek pénzszága van!

– Tudod, hogy apátoknak nincs jó orra az ilyesmihez
– felelte Oszamu mentegetőzve, majd Sótára pillantott,
a fiú megértésében bízva. Sóta kivette a hadizsákmányt
a táskából, és nekilátott, hogy egymás mellé szortíroz-

zon mindent a lopott holmikat tároló kosárban. Magát a kosarat is önkényes úton hozták el a Sinszengumiból.

– Sóta, hát a sampon? – szólalt meg Aki, a kosár felé sandítva.

– Kiment a fejemből – vallotta be a fiú őszintén. Aki arcán mindössze egy elégedetlen fintor suhant át, máris visszafordult a leveséhez. Ezen a napon a lányt sokkal jobban zavarja a frufruja. Sóta szerencséjére.

– Hát a neved? – tudakolta Nobujo.

A kislány dűnnyögött valamit magában, ám az odakint elrobogó vonat zaja mindent elnyomott, alig lehetett kivenni valamit belőle. Mindannyian előreha-joltak, hogy jobban hallják a hangját.

– Azt mondta, Juri... – közvetíti a választ a lányhoz legközelebb tartózkodó Sóta. A családban neki a legjobb a hallása. A fiú üres táskával a kezében bekucorodott a nappali sarkába süllyesztett faliszekrény üregébe, majd ellenőrizte az orra előtt lévő ébresztőóra számlapját. Még harminc másodperc és kész a leves.

– Juri... – ismételte Nobujo.

Hacue újságpapírt terít a lába elé és a körmeit vágja.

Nobujo többször is rákérdez a kislány korára, mire Juri öt ujját mutatja fel neki.

– Szóval ovis vagy... – mormogta Nobujo, mintegy maga elé.

– Ötévesnek kissé karcsú – jegyezte meg Hacue csak úgy, szünetet tartva körmeit vágó kezével. Aztán kibontotta ősz haját és a feje mögött copfba kötötte. Ahhoz képest, hogy közel járt a nyolcvanhoz, a nagyfi mind szellemileg, mind fizikailag jól tartotta magát, bár a műfogsorát sosem használta, így sötét ínye folyton kilátszott nevetéskor, és úgy nézett ki, mint valami boszorkány.

Nem mintha szükségszerű lett volna, hogy az éppen vacsorázó családtagok orra előtt vágja a körmeit – Hacue viselkedésében valahol mindig is megvolt ez a tapintatlan nemtörődömség. Vagyis, talán helyesebb volna úgy fogalmaznunk: a nagyfi alattomos természeténél fogva szándékosan viselkedett botránnyosan, csak hogy környezete reakcióján mulathasson.

– Vidd haza, ha megetteted! – szölt Oszamura Nobujo nyomatékosan, azzal visszatemetkezett a lábába, folytatva az udon elfogyasztását.

– Ma túl hideg van odakint... nem lehetne inkább...

– Felejtsd el! Ez itt nem nevelőotthon! – előzi meg Nobujo a válasszal, megneszelve, hogy a férfi másnapra akarja elodázni a dolgot.

Oszamu szája sarka komolytalan mosolyra görbült Nobujo szavaira, és pálcikájával az orra előtt lévő Hacuéra bökött:

– Még hogy nem. Hát ki ez itt, ha nem a Tigris Maszk?

– Ne böködj másokra a pálcikáddal! – A nagyi, mint akit vérig sértettek, egyenesen a képébe bámult.

Hacue kezében a körömmaradékokat tartó újsággal feláll, és szándékosan megbotlik Oszamu irányába.

Pfúj, kiáltott fel Oszamu hangosan, drámaian kitérve az ellenkező irányba.

Hacue a nyitott újsággal kiegyensúlyozott az előszobába, és nagy lendülettel kiszórta a körömmaradékokat az egymás hegyén-hátán heverő cipők közé a földre, majd csapkodva leporolta az újságlapokat.

– Nagyi, nem megmondtam, hogy ne oda szórd?! – kiáltott rá Nobujo, némiképp elkésve.

– Zsupsz! – Hacue nem jött zavarba, visszafelé jövet ledobta az újságot a szoba sarkába, majd azzal a lendülettel lehuppant Juri mellé a földre.

– Felélni más nyugdíját, micsoda mihaszna alak vagy, fiam!

Oszamunak, aki rendkívül szerény jövedelemmel rendelkezett, érzékeny pontjára tapintottak; a legtöbb, amit a férfi tehetett, hogy alig hallhatóan visszaszólt neki:

– Fogd be, banya!

Hacue *fiamnak* szólította Oszamut és *lányomnak* Nobujót. Sótával szemben hol a *fiaszkám*, hol az *öcskös*, hol pedig a *tökmag* szót váltogatta, egyedül ez utóbbi volt,

amire Sóta érzékenyen reagált: – Nem vagyok tök-mag! – felelt vissza.

Sóta a nappaliban lévő beépített szekrényben gubbasztott, amelyet saját privát szobájaként használt, onnét kísérve figyelemmel a felnőttek párbeszédét.

A hely eredetileg az ágyneműk tárolására szolgált, ám a fekhelyeket télen nem szokták elpakolni. Az egy-szintes faház, amely közvetlenül a háború után épült, több mint hetvenéves volt már, és számos helyen elő-regedett. Miután minden irányból bérházak vették körül, a nappali fény csak alig süttött be, és a szél sem tudta kellően átjárni. Nyáron olyan fülledt volt, akár egy gőzfürdőben, télen pedig, miután beesteledett, fa-lai közt metsző hideg uralkodott.

A tatami matrac még az utcai járdánál is hidegebb volt, ha mezítláb sétált végig rajta az ember. A különösen fázós Aki például még alváskor is dupla zoknit viselt a lábán.

A beépített szekrény üregébe polcokat szereltek fel, amelyeken különféle, egy felnőtt számára jobbára csak ócska limlomnak tűnő holmik sorakoztak: citromos üdítők nyakából kihalászott üveggolyók, utcáról fel-szedett acélsodronyok és fabotok, amelyek Sóta féltve őrizgetett kincseit képezték.

A falra egy sisak is fel volt akasztva, amelyet régen Oszamu viselt a szobafestő munkák során: a homlok-

részre felszerelt, gyenge fényű lámpát Sóta esténként könyvolvasáshoz használta.

A családban szokássá vált, hogy amíg a többiek az étkezőasztal köré gyűltek, egyedül Sóta volt, aki bögréjével és tányérjával inkább saját kuckójába húzódott vissza.

A hazafelé tett kitérőjük során történt váratlan fordulatnak köszönhetően, amelynek végén még a kislányt is magukkal hozták, a krokett végül teljesen kihűlt. A fiú forró vizet öntött a boltból elcsórt instant levesre, majd mikró híján a krokettet a pohár legtettyére helyezte.

– Csing! – adta ki a hangot ő maga, azzal már tépte is le a fedőt a pohárról, belemártva a krokettet a forró lébe. A leves felszínén zsírcseppek kerülnek szét. Sóta a pálcika hegyével félbevágja a krokettet, majd feldarabolja a bundájából kikandikáló krumplit, amelyet a leves tésztájába tekerve fogyaszt el. Ez volt számára a zökkenőmentes munkáért dukáló jutalom.

– Pedig olyan helyes a pofid! – Hacue Juri arcába nézett, kiemelt egy lelógó tincset a kislány homlokából.

Juri barna haját mintha csak festették volna. Ettől a színtől még inkább úgy tűnt, mint akit megfosztottak az érzéseitől.